

קובץ  
שלשלת האור

שער  
שלישי

היכל  
תשיעי

# דבר מלכות

בא - יו"ד שבט

בדורות הקודמים היתה "הסתלקות" משא"כ בדורנו זה מתחילים כבר בשירה בתופים ובמחולות על הגאולה

שיחות קודש  
מכבוד קדושת

## אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש



יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים לבריאה

ה' תהא שנת פדות

שבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מוקדש להתגלותו המיידית לעיני בשר של  
כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א  
למטה מעשרה טפחים ומתוך חיים נצחיים  
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו תיבך ומיד ממש

\*

לזכות

חיילי "צבאות השם" מנחם מענדל ורבקה שיחיו  
ליום הולדתם השישי לאויש"ט, ביום י"ב שבט ה'תש"פ

ולזכות

אחיותיהם ואחיהם חיילי "צבאות השם"  
מושקא, חנה, מיכאל ויוסף יצחק שיחיו

\*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' שניאור זלמן וזוגתו מרת רחל שיחיו ניגן

\*

הי שותף בהפצת "דבר מלכות"

להשיג השיחות, להקדשות ולפרטים נוספים טל.: (718) 753-6844

הוכן לדפוס ע"י

יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כתובתנו באינטרנט: <http://www.torah4blind.org>

## משיחות יום ד' פ' בא, ג' שבט, ו' שבט, ו' שבט ה'תשנ"ב

– תרגום מאידית –

א. ציווי ה' למשה „בא אל פרעה“ הוא ההתחלה – ושמהי – של הפרשה שמדובר בה אודות גאולת בני ישראל בפועל ביציאת מצרים, „ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים גוי הוציא ה' את בני ישראל מארץ מצרים על צבאותם“<sup>3</sup>.

מכיון שכל פרשת יציאת מצרים נקראת על שם „בא אל פרעה“ וכידוע ששם הפרשה מורה על תוכן כל הפרשה, מובן, ש„בא אל פרעה“ קשור ונוגע לתוכן גאולת מצרים (בהמשך הפרשה). זאת אומרת: נוסף לכך שכל פרטי שליחותו של משה אל פרעה הם הכנה לגאולת מצרים, ניתוסף בזה בנוגע ל„בא אל פרעה“, בהיותו ההתחלה ושם פרשת הגאולה, ונוסף לכך התחלה הנאמרת (לא כהקדמה לענין נוסף, אלא) בתור ציווי בפ"ע של הקב"ה למשה „וויאמר ה' אל משה בא אל פרעה“, ותו לא<sup>4</sup> – ש„בא אל פרעה“ הוא הקדמה לגאולה עצמה והתחלתה בפועל.

ב. ויובן בהקדים שאלה כללית בענין „בא אל פרעה“:

כל ענין בתורה הוא ענין נצחיות<sup>5</sup> (ובמילא) הוראה נצחית לכל הדורות. ועפ"ז – מהי ההוראה הנצחית מ„בא אל פרעה“, לאחר שביטלו וניצחו את פרעה (מלך מצרים) בגאולת מצרים, ועאכו"כ לאחר הגאולה האמיתית והשלימה כש„ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ“<sup>6</sup>, ולא נשאר שום רושם מפרעה, ומעין ובדוגמת זה – בסוף זמן הגלות, כשנסתיימו כבר כל הבירורים דקליפת פרעה וכיו"ב (כמדובר כמ"פ).

ויש לומר הביאור בזה ע"פ הידוע שכל ענין בעולם, אפילו דברים שהם היפך הטוב והקדושה, יש להם שורש למעלה

1) כן נקראת „בא אל פרעה“ ברמב"ם סדר תפלות כל השנה (בסוף ספר אהבה), ובאבודרהם בסדר הפרשיות וההפטרות.  
2) משא"כ בפ' שמות ובפ' וארא מדובר אודות ההבטחה וההכנה ליציאת מצרים.  
3) פרשתנו יב, מא. נא.  
4) ראה לקו"ש ח"ה ע' 57 ואילך. ובכ"מ.  
5) ראה לקו"ש ח"ו ע' 57 ואילך. וש"נ.  
6) ראה בארוכה סה"ש תנשא"א ח"א ע' 273 ואילך.  
7) ד"ה כימי צאתך תש"ח פ"ב (ע' 164).

נאמר<sup>8</sup>, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“, יש לומר, ש„בא אל פרעה“ (התחלת גאולת מצרים) הוא הקדמה גם לגאולה העתידה.

וצריך להבין מהי השייכות ד„בא אל פרעה“ לגאולה – דלכאורה תוכנם הפוך:

„בא אל פרעה“ מורה שפרעה נמצא בתוקף, ומשה צריך לבוא אליו („בא“) ולהזדקק אליו (עד שפרעה אמר לו לאחר מכן, בהמשך הפרשה „לך מעלי השמר לך אל תוסף לראות פני כי ביום ראותך פני תמות“), להיפך מגאולת מצרים שענינה ביטול תוקף פרעה ולנצח אותו, ועי"ז – להשתחרר, לצאת וללכת (מפרעה מלך) מצרים!;

8) מיכה ז, טו.  
9) יו"ד, כח.  
10) ראה תניא רפ"ז. ובכ"מ.  
11) זכר"י יג, ב.

## ב"ה. נוסח המברק שהואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לשלוח לאנ"ש שיחיו בכל מרחבי תבל לקראת יום ההילולא יו"ד שבט, ה'תשנ"ב

הצלחה רבה בכל עניני הילולא דנשיא דורנו וכתר רישא גופא אזיל האנשים והנשים והטף.

כולל ובפרט התועדויות פעילות ומתוך אהבת ישראל, ביום ההילולא ובשבת קודש להוי', שבת שירה, ובמוצאי שבת, והמשך שלהן ופירותיהן בכל הימים שלאחריהם, ויקויים היעוד בספר דוד מלכא משיחא: ויהי נועם ה' אלקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ובני ישראל יוצאים ביד רמה, במהרה בימינו ממש בגאולה האמיתית והשלימה. בברכה

/מקום החתימה/



ובתר .. אזיל: עירובין מא, א.  
והמשך: הפעולה עצמה נמשכת (ונוסף ע"ז) פירותיהן – ומעלה בכאוו"א, וכמובן גם מרד"ה באתי לגני (דההילולא).  
היעוד: תהלים צ, י"ז (טו"ב).  
ובני .. רמה: תחלת פרשת יום ההילולא (בשלח יד, ח).

## להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית! האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind> יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

שהשלימות בזה היא בגאולה האמיתית והשלימה שאז יהי הגילוי דעיקר שכונה (דירה לו ית') בתחתונים.

ח. והוראה מיוחדת ועיקרית בנוגע לענין השירה - כמודגש בשירת מרים ושירת דבורה:

כשם שביציאת מצרים, מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים, כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ובודאי מובטחות הן שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמתחילות תיכף (ברגע) הגלות האחרונים) בהשירה<sup>111</sup> ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה!

ובפרטיות יותר: ביחד עם התפלה, הבקשה והדרישה מהקב"ה שיביא את

הגאולה תיכף ומיד ממש, שהיא מתוך רגש של צער ומרירות ("מרים על שם המירור") על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי בהצעה מקרב ולב עמוק, "עד מתי, עד מתי, עד מתי"!!... חדורות הן (גם ובעיקר) ברגש השמחה, ושמחה גדולה ביותר שבאה לידי ביטוי בהשירה, מצד גודל הבטחון ש,הנה זה (המלך המשיח) בא<sup>111</sup>, וכבר בא!

ועוד והוא העיקר - שתיכף ומיד ממש שרים כל בני, האנשים והנשים והטף, את השירה העשירית דלענין לבוא, שתהי' בלשון זכר ("כל השירות כולן קראות בלשון נקבה, כשם שהנקבה יולדת כך התשועות שעברו הי' אחריהם שעבור, אבל התשועה העתידה להיות אין אחרי' שעבור לכך קראה בלשון זכר"), "שירו לה' שיר חדש"<sup>112</sup>.

111) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

112) מכילתא בשלח טו, א. וראה בארוכה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 316 (לקמן ע' 256) ואילך.

110) בתכלית הצניעות, כמובן, כהלימוד מדבורה (כנ"ל ס"ו).

קרוב בגין דחמא לי' משתרש בשרשין עלאין, כיון דחמא קב"ה דדחיל משה ושלחן ממנן אחרנין לעילא לא יכלין לקרבה לגבי, אמר קב"ה הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרובץ בתוך יאורי<sup>19</sup>, וקב"ה אצטרך לאגחא בי' קרבא ולא אחרא, כמה דאת אמרת אני ה'".

זאת אומרת, שבגלל התוקף דעצם קליפת פרעה ("התנין הגדול") בביתו בארמון המלך (ששרשו "בשרשין עלאין"), פחד משה להכנס לשם. ולכן לא אמר לו הקב"ה "לך אל פרעה" (שילך לבד), אלא "בא אל פרעה", שיבוא יחד עם הקב"ה ויכנס לפרעה, הקב"ה מוליך אותו יחד אתו אל הפנימיות והעצם דקליפת) פרעה (אדרין בתר אדרין, חדרים לפנים מחדרים<sup>20</sup>), בכדי לכבשו לגמרי ("לאגחא בי' קרבא").

לפ"ז צריך להבין מהו הפירוש ב"בא אל פרעה" דקדושה ("דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"): איך שייך בנוגע לפרעה דקדושה (גילוי אלקות) - "דחיל משה", שמשא "יפחד" להכנס לשם לבדו, ושזודק לכך שהקב"ה יצווה עליו "בא אל פרעה", ויכניסו לשם ("עייל לי' קב"ה")!?

ויש לומר הביאור בזה:

פרעה דקדושה הוא גילוי הכי נעלה דאלקות, הן בעצם הגילוי - (א) גילוי כל האורות, כולל האורות והדרגות הכי נעלות באלקות - "כל נהורין וכל בוצינין", עד ל"כל מה דהוה סתים", והן באופן הגילוי - (ב) באופן ד"אתפריעו" מלשון פרוץ (בלי סדר), ז.א. למעלה מסדר ומדידה והגבלה.

19) יחזקאל כט, ג.

20) פי' דרך אמת.

בקדושה. וזהו (שרשם בקדושה) אמיתית הענין<sup>21</sup>, אלא לאחרי ריבוי השתלשלות, בכמה וכמה מסכים ופרסאות והעלמות והסתרים כו', נשתלשל למטה דבר שלהפך<sup>21</sup>.

כך גם בנוגע לפרעה: איתא בזהר<sup>14</sup> (על הפסוק<sup>15</sup> "והקל נשמע בית פרעה") "בית פרעה דא היא סימניך לעילא, ביתא דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין וכל בוצינין, כל מה דהוה סתים מתמן אתגלי, ובגין כך קב"ה אפיק כל נהורין וכל בוצינין בגין לאגהרא להווא קול דאקרי קל בלא וא"ו". ומפרעה בשרשו דקדושה (הענין דפריעה וגילוי אלקותו ית'<sup>16</sup>), משתלשל פרעה למטה<sup>17</sup>, בכל תקפו בלעז<sup>18</sup>.

ג. עפ"ז יובן הענין ד"בא אל פרעה" בשרשו בקדושה:

בוהר פרשתנו<sup>18</sup> מבאר הענין ד"בא אל פרעה" כפי שהוא בפרעה למטה: "מה כתיב בא אל פרעה, לך אל פרעה מבעי לי, מאי בא, אלא דעייל לי' קב"ה אדרין בתר אדרין לגבי תנינא חדא עלאה תקיפא דכמה דרגין משתלשלין מיני', ומאן איהו רזא דתנין הגדול, ומשה דחיל מיני' לא קריב אלא לגבי' אינון יאורין ואינון דרגין דילי, אבל לגבי' דחיל ולא

12) ובתורה נאמרים הענינים כפי שהם לאמיתתם בשרשם בקדושה, כמבואר במק"א (ראה לקו"ש ח"כ ע' 341 ואילך. ספר השיחות תשמ"ח ח"א ס"ע 36 ואילך. ועוד) בענין "יעקב ועשו האמורים בפרשה" (ל' רש"י ר"פ תולדות).

13) ראה בארוכה סה"ש תשמ"ח שם. וש"נ.

14) ח"א רי, א.

15) ויגש מה, טז.

16) ראה תו"א ד"ה ויהי מקץ (לא, א). תו"ח

שם רפ"א (עד, א). פ"ו (עז, סע"ד ואילך).

17) תו"א שם לא, ג.

18) לד, א.

ויתירה מזו: ה, אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין כו"ו" בא דוקא מעצמותו ומהותו ית' [ובלשון הזה: "בית פרעה כו" ביתא דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין כו" קב"ה אפיק כל נהורין כו"ו", שבבית (דירה) נמצא המלך בגילוי בכל עצמותו]<sup>21</sup> - שכן אור הוא מצ"ע מוגדר בגדר וציוור מסויים של גילוי (אור), וכל דרגא והמשכה באור - נמשכת בסדר מסויים בהתאם לציוורו וגילוי הפרטי, והגילוי (אור) הוא מצ"ע באופן של גילוי בסדר והדרגה; מובן מזה, שבכדי שהי' הגילוי ד, "כל נהורין כו"ו", ו"כל מה דהוה טתים" (היפך הגילוי), ועוד באופן של "אתפריעו" (למעלה מסדר והדרגה), הי' צריך לבוא מעצמותו ית', שהוא ה, "מקור" (כביכול) ד, "כל נהורין כו"ו" [בלשון הזה בפרשתנו: העצם דפרעה, דכמה דרגין משתלשלין מיני'"], ויחד עם זה, "מקור" כזה שלמעלה לגמרי מכל גדר מקור וגדר מאור ואור, ולכן נמצאים ממנו "כל נהורין כו"ו" וכל מה דהוה טתים" ובאופן ד, "אתפריעו"<sup>22</sup>.

עפ"ז מובן מדוע, "משה דחיל מיני' ולא קריב", כי הוא ראה איך הגילוי דפרעה (דקדושה) מושרש "בשרשין עלאין", ולכן פחד להכנס ל, "בית פרעה", בו ישנו גילוי העצם דפרעה דקדושה, שכן נברא מוגבל, נשמה בגוף, לא יכול לקבל את הגילויים הנפלאים דעצמותו ית', "דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין כו"ו"; איך

ביכלתו של נברא מוגבל לקבל את הגילוי ד, "כל נהורין", ועוד גילוי באופן שלמעלה ממדידה והגבלה (אתפריעו), הבא מהעצמות!?

"אינון יאורין ואינון דרגין דילי", הגילויים דסדר השתלשלות, אותם יכול נברא לקבל, ולכן לא פחד משה לגשת אל פרעה כפי שנמצא בדרגא זו (בביתו), ועאכו"כ מחוץ לביתו<sup>23</sup>. אבל כפי שפרעה מלשון "אתפריעו כו"ו" כל נהורין" נמצא בביתו בכל התוקף - הגילויים דעצמותו ית' - מכך הוא נתיירא, כי נשמה בגוף מצ"ע לא יכולה לקבל זאת!

ויש לומר שזה מרומז גם בהמשך הפרשה: כשפרעה אמר למשה, "לך מעלי השמר לך אל תוסף ראות פני כי ביום ראותך פני תמות", הסכים לכך משה באמרו "כן דברת לא אוסיף עוד ראות פניך"<sup>24</sup>. מזה מובן, שלדברי פרעה יש מקום בתורה וקדושה, אלא שכמו שזה בקדושה הי"ז טוב בשלימות. והענין בזה: מכיון שהגילוי דפרעה דקדושה הוא למעלה מכל מדידה והגבלה ("אתפריעו כל נהורין"), לכן, "ביום ראותך פני תמות". מצד דרגת משה (מצ"ע)<sup>25</sup> אין ביכלתו של נברא להשאר נשמה בגוף בשעה שהוא מקבל את הגילוי ד, "ראות פניך" דפרעה, ורואה את הפנימיות ("פניך") ד, "אתפריעו כל נהורין", גילוי שלמעלה מכל מדידה והגבלה; הגילוי ד, "ראות פניך" הוא דוקא כפי שהנשמה

(23) ראה סה"ש תנשא"ח ח"א ע' 274-5. וש"נ.  
 (24) פרשתנו י"ד, כח"ט.  
 (25) ולכן הסכים משה לדברי פרעה, "כן דברת לא אוסיף עוד ראות פניך", כי לדעתו - מצד דרגת משה - לא יתכן שאדם נברא, נשמה בגוף, יוכל בתוכו הגילוי דפרעה דקדושה. אבל באמיתית הענין - כן הוא בכח העצמות ("בא אל פרעה"), כדלקמן בפנים.

"ארבעים שנה", מ"ם סתומה ד, "לטרבה" המשרה ולשלוש אין קץ"<sup>98</sup>.

ז. ובכנה"ל יש לימוד והוראה ונתינת-כח בעבודתן של נשי ובנות ישראל בדורנו זה:

יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר (כולל גם הימים הסמוכים לפניו ולאחריו), שהוא גם יום ההילולא של אמו זקנתו, ובסמיכות אליו גם יום ההילולא של אמו, הוא זמן מסוגל ביותר להוספה ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה של נשי ישראל, שהנהגתן תהי' ברוחן של הרבניות הצדקניות (נשותיהם של הנשיאים) בעלות היאצ"ט, שעייז נעשה גם המשך החיים של הרבניות הצדקניות, "מה" וזרען בחיים אף הן בחיים"<sup>100</sup>, ועוד ועיקר, שכיון שבזכותן של נשים

(97) ישע"י ט, ו. וראה ספר הערכים חב"ד מערכת אותיות התורה אות מ"ם (ב) ס"ע רב ואילך. וש"נ.  
 (98) ועפ"ז וימתק מ"ש בהמשך הכתובים (שם ו, ח), "וישלח ה' איש נביא אל בני ישראל ויאמר להם כה אמר ה' אלקי ישראל אנכי העליתי אתכם ממצרים וגו'", "שזה הנביא הי' פינחס . . הוא אליהו . . שהשיי ביאהו בימי הגאולה . . הנה אנכי שולח לכם את אלי' הנביא וגו'" (פי' הרלב"ג שם ה, לא).  
 (99) ע"פ תענית ה, ב.  
 (100) ועד"ז בפסירתא אשה מישראל\* רח"ל, שכאשר "זרעה בחיים", שמשיכים בחיים אמיתיים תומו"צ כפי שנתחנכו על ידה, כולל ובמיוחד ע"י הפעולות הנוספות בעניני צדקה וחסד שעושים לעילוי נשמתה, אוי, "היא בחיים", ועוד ועיקר, שעייז ממהרים ומזרזים ופועלים תיכף ש, "היא בחיים" כפשוטו ממש, בתחיית המתים (כבפנים).

\* הערת המו"ל: ביום ועש"ק פ' בא היתה הלויית הרבנית ריזל (שושנה) ע"ה גוטניק (ובראש המלווים - יבדלצ"ט - כ"ק אדמו"ר שליט"א). וכנראה, שכונת הדברים (ואולי גם הרמז בהמוכר לעיל ע"ד שושנה) היתה למאורע זה.

צדקניות שבדורנו באה הגאולה האמיתית והשלימה, אזי "הן בחיים" (גם ובעיקר) כפשוטו ממש, ובפרט שצדיקים וצדקניות קמים לתחי'!<sup>101</sup> ("הקיצו ורננו"<sup>102</sup> שוכני עפר") מיד<sup>103</sup>.

ובהדגשה יתירה בשנה זו - ה'תשנ"ב, ר"ת - ההולך ומתפרסם יותר ויותר - הי' תהי' שנת נפלאות בכל, בכל מכל כל - שבה מודגשת מעלת האבות (שנאמר בהם "בכל מכל כל") ש, הטעימן הקב"ה מעין העולם הבא<sup>104</sup>, כולל ובמיוחד בהדגשת מעלת האמהות (כל<sup>105</sup> אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה"<sup>106</sup>), מעין ודוגמת השלימות דלעתיד לבוא ש, נקבה תסובב גבר", "אשת חיל עטרת בעלה"<sup>107</sup>.

ולהוסיף, ששנת הנ"ב (תשנ"ב) קשורה במיוחד עם "גן" (נ"ב עם הכולל בגימטריא ג"ן<sup>108</sup>) - "באתי לגני"<sup>109</sup>,

(101) להעיר מהשייכות לפרשת בשלח - "מניין לתחיית המתים מן התורה, שנאמר אז ישיר . . שר לא נאמר אלא ישיר", "משמע לעתיד" (סנהדרין צא, ב ובפרש"י). וראה הערה הבאה.  
 (102) רינה (שירה) על שלימות הגאולה בתחיית המתים. - וי"ל שגרמו גם ב, אז ישיר", "משמע לעתיד", שקאי (גם) על השירה ד, "שוכני עפר" כשקמים לתחי', "הקיצו ורננו".  
 (103) ראה חז"א קמ, א.  
 (104) ב"ב טז, ס"ב ואילך.  
 (105) ויומתק יותר - שגם בדיבור לאברהם ע"ד מעלת שרה נאמר "כל", די"ל, שבוה מרומז שמעלת שרה על אברהם היא בכלל זה שהטעימו הקב"ה מעין העוה"ב (נ, אברהם דכתיב ב"י בכל").  
 (106) וירא כא, יב.  
 (107) ראה לקו"ת שה"ש טו, ג. אוה"ת חיי שרה קכג, ב.  
 (108) נוסף לכך שממנה באים לשנת הג"ן.  
 (109) ולהעיר, ששנה זו היא שנת היובל (חמישים שנה) ליאצ"ט של הרבנית הצדקנית מרת שטערנא שרה נ"ע וי"ע (שלקראת היאצ"ט ניתן המאמר ד"ה היושבת בגנים בהמשך ההילולא) - ש, "ויבל" קשור עם גאולה (ראה לקו"ת דרושי ר"ה ס, ב. וש"נ).

ההפטרטה<sup>80</sup> מרומזים הענינים העיקריים שבעבודת נשי ישראל שבכותן באה הגאולה:

(א) „ודבורה אשה נביאה אשת לפידות”<sup>81</sup>, „מאי”<sup>82</sup> אשת לפידות שהיתה עושה פתילות למקדש”<sup>83</sup> („משכן שילה”). ודוגמתו בה „מקדש” שבביתו של כאו”א מישראל – פעולתן של נשי ובנות ישראל בהדלקת נר שבת”<sup>84</sup> (וי”ט) להאיר”<sup>85</sup> את הבית כולו, ועל ידו את הסביבה כולה והעולם כולו, בדוגמת הפתילות למקדש שעשתה דבורה שאירו את המקדש והעולם כולו, „ממנו אורה יוצאה לעולם”<sup>86</sup>.

(ב) „והיא יושבת תחת תומר דבורה”<sup>87</sup>, „מאי”<sup>82</sup> שנת תחת תומר . . משום יחוד”<sup>88</sup>

(80) כמנהגנו שמתחילים מ, ודבורה אשה נביאה גו” (ספר המנהגים ח”ב ד” ס” ע 32).

(81) שם ד, ד.  
(82) מגילה יד, א ובפרש”י (בהמשך הסוגיא ע”ד נבואת מרים).  
(83) „ובזה וכתה לנבואה ולאור התורה שהיתה שופטת את ישראל” (תדא”ג מהרש”א שם). וראה הערה הבאה.  
(84) „נר מצוה” שעל ידו זוכים ל, אור התורה” (כנ”ל הערה 46) – ע”ד שדבורה וכתה „לאור התורה” (כבערה הקודמת).  
(85) ומרומז בשם „אשת לפידות” – „כלפי” אש” (מצו”ד עה”פ).  
(86) ירושלמי ברכות פ”ד סה”ה. ועוד.  
(87) שם, ה.  
(88) ושם: „ד”א מה תמר זה אין לו אלא לב אחד אף ישראל שבאותו הדור לא היו להם אלא לב אחד לאביהן שבשמים”\*. ובתדא”ג מהרש”א: „לב אחד של גזעו הולך ביושר מלמטה למעלה, משא”כ שאר אילנות דגם הענפים יש להם לב, והן נוטים לכאן ולכאן” – דייל שבוה מודגש הקשר עם הפירוש הראשון ש, התומר אין לו ענפים מלמטה”.

(\*) ולהעיר מהשייכות ל, שושנה – „מה שושנה זו . . לבה מכוון למעלה, כך ישראל . . לבס מכוון לכפי אביהם שבשמים” (שהש”ד שבעה עשר 34).

„שהוא גבוה ואין לו צל (אין לו ענפים למטה”<sup>89</sup>) ואין אדם יכול להתייחד שם עמה כמו בבית”) – מעלת הצניעות („כל כבודה בת מלך פנימה”<sup>90</sup>), וכמודגש גם בשירת דבורה: „מנשים באוהל תבורך”<sup>91</sup>, „מאן נשים שבאוהל שרה רבקה רחל ולא”<sup>92</sup>, שזהו היסוד שעליו נשען קיום כל בית ישראל.

ועפ”ז יש לבאר גם סיום ההפטרטה „ותשקוט הארץ ארבעים שנה”<sup>93</sup>, אע”פ ש, אין זה מדברי דבורה אלא מדברי כותב הספר”<sup>94</sup> – שבוה מרומז שע”י הנהגתן של נשי ישראל הצדקניות בדרכה של דבורה, זוכים למעמד ומצב ד, ותשקוט הארץ”, ועד לתכלית השלימות ד, ותשקוט הארץ” בהכניסה לארץ ישראל”<sup>95</sup> בשלימותה (ארץ עשר אומות) – בגאולה האמיתית והשלימה הקשורה עם

(89) תדא”ג מהרש”א שם. וראה הערה הקודמת.  
(90) תהלים מה, יד.  
(91) שם ה, כד.  
(92) נזיר כג, ב. ויש”נ. – ובפרש”י עה”פ: „שרה שנאמר בה הנה באוהל, רבקה שנאמר בה ויביאה יצחק האהלה, רחל ולא”ה שנאמר בהן ויצא מאוהל לאה וגו”.  
(93) שם, לא.  
(94) פרש”י עה”פ.  
(95) להעיר שמעלתן של נשי ישראל מודגשת גם בהכניסה לארץ – „שהן היו מחבבות את הארץ” (פרש”י פינחס כו, סד). ולהעיר מהשייכות לחמשה עשר שבט, ראש השנה לאילן – שבו מודגשת חביבותה של ארץ ישראל בהמנהג דאכילת פירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל, „ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש” (תמרים).  
(96) ראה לך לך טו, יט ובפרש”י.

(\*) ולהעיר מהשייכות ל, תומר דבורה” – ש, תומר” הוא אילן של תמרים (דבש תמרים). ולהוסיף, שגם „דבורה” שייכת לדבש (אף שאין זה דבש תמרים, אלא דבש דבורים).

היא למעלה ממדידות והגבלות של הגוף הגשמי והמוגבל”<sup>26</sup>.

ד. על כך הוצרך להיות ציווי מיוחד ונתינת כח מיוחדת מהקב”ה למשה – „ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה”, „עייל לי” קב”ה אדרין בתר אדרין”: עצמותו ית’ – שלמעלה מ(כל גדר ד)בלי גבול וגבול – מביאה את משה לפרעה, שגם בהיותו נשמה בגוף מוגבל ביכולתו לקבל את הגילוי ד, „אתפריעו כל נהורין” מעצמותו ית’!

והביאור בזה:

פרעה מלשון „אתפריעו ואתגליין מינ” כל נהורין כו” ניתן לפרש בשני אופנים: (א) הגילוי דכל האורות (כל נהורין) ובאופן ד, „אתפריעו”, למעלה מסדר והדרגה. שזה מורה שהגילוי בא מעצמותו ית’ שלמעלה מגדר אור, ולא מתייחס לאור בגדרו וצירו הוא, שכן מצד דרגת האור (אפילו בהיותו מעין המאור) אין הוא באופן ד, „אתפריעו” (כנ”ל). (ב) „כל נהורין”, דרגת וצירור האור עצמם הם באופן ד, „אתפריעו” – גילוי שלמעלה ממדידה והגבלה וצירור. זאת אומרת, שגם הצירור ומדידה והגבלה ד, „כל נהורין” הוא באופן דלמעלה ממדידה והגבלה ד, „אתפריעו”<sup>27</sup>.

וחיבור ההפכים (ד, „כל נהורין” ו, „אתפריעו”) הוא דוקא בכח העצמות

(26) וע”ד „לא תוכל לראות את פני כי לא יראני האדם והי” (תשא לג, כ).

(27) ראה תו”ח שם (עו, סע”ד ואילך) ב’ פירושים ב, „פרעה” מלשון פריעה וגילוי: גילוי החיצוניות, וגילוי הפנימיות (שהוא אמיתית ענינה של פריעה, כנ”ל הערה 22). ושם (בהמשך לפירוש השני ב, „אתפריעו”): „עיקר המכוון שהוא בהשתלשלות העולמות שיהי התגלות הפנימי בחיצוני הכלי דוקא באופן שלא יסתיר הכלי לאור כלל וכמו שהי” במי” . . וכמו שהי” לע”ל כו”.

(כנ”ל ס”ג): ידוע”<sup>28</sup> שהאור (קודם שנתגלה) כלול בעצמות המאור ממש, רק ששם אי”ז בבחי’ אור; אלא ביכולת העצמות (וקדמון קדמותו ית’<sup>29</sup>), שנושא הכל וכל יכול, ו, „אתפריעו מינ” כל נהורין”. ולכן, גם האור כפי שהוא נמשך בגילוי (בצירור אור), שקשור בצירור והגבלה כלשהי (ומצ”ע אי”ז באופן ד, „אתפריעו”), נמשך בו מהעצמות שלימות הגילוי ד, „כל נהורין”, ויתירה מזו – שהמדידה והגבלה ד, „כל נהורין” גופא היא באופן ד, „אתפריעו”, למעלה ממדידה והגבלה”<sup>30</sup>.

ומזה משתלשל למטה יותר הכח לחיבור ההפכים דבלי גבול וגבול (באור גופא), ולמטה יותר – החיבור דאור וכלי”<sup>31</sup>, עד – החיבור דנשמה וגוף, שגם נשמה בגוף מוגבל יכולה לקבל את האור הבלי גבול עד לגילוי ד, „פרעה”, „אתפריעו כל נהורין” מעצמותו ית’, ויתירה מזו – שנשמה בגוף תוכל להכנס לשם („בא אל פרעה”), „אדרין בתר אדרין”, בפנימיותו ובתוכיותו”<sup>32</sup> ממש.

ה. ביאור הטעם מדוע עשה הקב”ה את החידוש ד, „בא אל פרעה”, שמשם כנשמה בגוף יוכל לקבל את הגילוי ד, „אתפריעו כל נהורין” – יובן בהקדים ביאור תוכן הענין דגאולת מצרים בכלל (ש, „בא אל פרעה” הוא ההקדמה והתחלה לזה, כנ”ל):

(28) המשך תרס”ו ע’ קפב ואילך.

(29) שם ע’ קסט.

(30) משא”כ מצד זה שעצמותו ית’ הוא מופשט ולמעלה מכל גדר מאור ואור, הרי האור אינו מתייחס לעצמותו ית’, והגילוי שלו אינו באופן ד, „אתפריעו” שלמעלה ממדידה והגבלה, שזהו דוקא בכח העצמות.

(31) ראה לעיל הערה 27.

(32) ראה אוה”ת וראי ע’ קצו (בפירוש „בא אל פרעה” דלעו”ח).

הכוונה דגאולת מצרים היא - מתן תורה, כפי שהקב"ה אומר למשה מיד בתחילת שליחותו: „בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה”<sup>33</sup>. החידוש דמתן תורה הוא - נתינת התורה והמצוות למטה לבני נשמות בגופים, בכדי שיוכלו להגשים את תכלית וכוונת בריאת כל העולם: נתאוהו הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים<sup>34</sup>, שבמדידה והגבלה והעלם והסתור דנשמה בגוף בתחתונים, יהי גילוי העצמות, (כביכול) כמו אדם הנמצא בגילוי בכל עצמותו בדירתו הפרטית<sup>35</sup> (ומכ"ש בנוגע להקב"ה, בורא העולם ומנהיגו), כפי שיתמלא בשלימות הגילוי בגאולה האמיתית והשלימה (ומעין זה הי' במתן תורה), כמ"ש<sup>36</sup>, „ולא יכנף עוד מוריך”<sup>36</sup>, הוא יהי בדירתו בגלוי בלי שום לבושים, אפילו בלי לבושים הכי עליונים (כנף העליון).

וכידוע<sup>37</sup>, שקודם מתן תורה, היתה ה„גזירה” בין עליונים ותחתונים, שעליונים לא ירדו למטה ותחתונים לא יעלו למעלה, ובמתן תורה נעשה ביטול הגזירה, הנתינת כח להמשיך בתחתונים הגילוי דעליונים, עד לדרגות הכי נעלות באלקות, עד מעצמות ומהות, כך שהגוף הגשמי בעולם הזה הגשמי נעשה קדוש, עד לדירה לו יתברך - עד שבכל העולם נמצא בגלוי ש„ישראל וקוב"ה כולא חד”<sup>38</sup>.

(33) שמות ג, יב.

(34) ראה נתחומא נשא טז. שם בחוקות ג.

(35) דמדבר פ"ג, ו. תניא רפ"ו.

(36) ישע"ל, ל, כ.

(37) תניא שם (מו, א).

(38) ראה נתחומא וראא טז. שמו"ר פ"ב, ג. ועוד.

(39) ראה זח"ג עג, א.

(מרים ונשי ישראל), מ"מ, לא מפטירין בשירת אנשים (כבשביעי של פסח שמפטירין בשירת דוד<sup>75</sup>), אלא בשירת נשים (שירת דבורה). ומהטעמים לזה<sup>76</sup> - כיון ששירת הנשים (מרים) היתה באופן נעלה יותר משירת האנשים, „בתופים ובמחולות” (כנ"ל).

וע"פ הידוע שההפטרות קשורה עם ענין הגלות (ש„גזרו שמד על ישראל שלא יקראו בתורה וקראו בנביאים מענין הפרשה”<sup>77</sup>) - יש לומר, שהדגשת מעלת הנשים בהפטרות („ותשר דבורה”) עיקרה בנוגע לזמן הגלות<sup>78</sup>, היינו, מעלת עבודתן של נשי ישראל הצדקניות (ע"ד ובדוגמת דבורה) בזמן הגלות, שבשכרן ובזכותן יוצאים מן הגלות אל הגאולה<sup>79</sup>.

ו. ובפרטיות יותר - שבהתחלת

(75) מגילה לא, א.

(76) ראה לקו"ד ח"ד תשא, א. ושם (בסיום הענין): הכל בזכות האשה, הכל הי' מן העפר.

(77) שו"ע אדה"א או"ח ר"ס רפד.

(78) ולהעיר שבשירת דבורה נאמר „צדקת פרונו בישראל” (שם, יא), שרומז על כללות ענין הגלות, כדרשת חז"ל (פסחים פו, ב), „צדקה עשה הקב"ה בישראל שפיזר לבין האומות”. ועוד ועיקר - שעיי"ז באים לשלימות הגאולה באופן ד„פרוזות (פרונו) תשב ירושלים” (זכרי' ב, ה. וראה אוה"ת בשלח ע' עתר ואילך).

(79) להעיר ששירת דבורה היא על נצחון המלחמה - תוכן כללות מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות („צדקת פרונו בישראל”) לנצח העולמות והסתרים כו"\*, שעיי"ז נעשה שלימות התענוג והשמחה למעלה, שמתגלה בהגאולה, שזוה"ע „והנצח זו ירושלים” (נתבאר בארוכה באוה"ת שם). - ולהעיר מביאור ענין הנצח בהמשך ההילולא (פ"א ואילך).

(\* ולהעיר מהכפל ד„אנכי” בשירת דבורה - מצד מעלת התשובה (ראה לקו"ת דרושי ש"ש סה, ב ואילך. אוה"ת נ"ך (כ"ך ב) ע' תשמו ואילך).

עליהם רחמים, שנאמר<sup>80</sup> קול ברמה נשמע גוי' (רחל מבכה על בני' מאנה להנחם גוי'), והקב"ה משיבה יש שכר לפעולתך נאום ה' וגוי' וישבו בנים לגבולם”<sup>80</sup>].

ולפי ערך גודל המרירות על הגלות („מרים על שם המירור”) היתה גודל השמחה על הגאולה („לפום צערא אנרא”<sup>81</sup>) - „ותקח מרים גוי' את התף בידה גוי' ותצאן כל הנשים אחר' בתופים ובמחולות”.

ועפ"ז יומתק שנבואתה של מרים על הגאולה נאמרה בכתוב בשירת הים - „ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה גוי' ותצאן כל הנשים אחר' בתופים ובמחולות” - כי, כש„וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים” ובטלה אימת מצרים מעליהם<sup>82</sup>, נתקיימה נבואתה של מרים על גאולת ישראל בשלימות, ובמילא היתה גם השמחה על הגאולה בשלימות, „בתופים ובמחולות”.

ה. ומעלת הנשים בשירת מרים („בתופים ובמחולות”) מודגשת עוד יותר בהפטרות (סיום הפרשה) - „ותשר”<sup>83</sup> דבורה”<sup>84</sup>:

אע"פ שבפרשה עצמה קורין שירת האנשים (משה ובנ"י) וגם שירת הנשים

אפרת היא בית להם”, כדי „שתהא לעורה לבני כשיגלה אותם נבוראדן והיו עוברים דרך שם, יצאת רחל על קברה ובוכה ומבקשת עליהם רחמים”.

(69) ירמ"י לא, יד ואילך.

(70) ולהעיר, שהגאולה היא ע"י דוד - רגל הרביעי שבמרכבה (זח"א רמח, ב. ועוד), שזהו גם ענינה של רחל (מאו"א א, פד. ועוד).

(71) אבות פ"ה מכ"א.

(72) ראה לקו"ש ח"ז ע' 270. וש"נ.

(73) שופטים ה, א.

(74) ולאח"ז מוסיף גם „וברק בן אבינועם”, „לפי שדבורה עיקר המעשה” (פי' הרד"ק עה"פ).

מזה מובן, שבגלות מצרים ויציאת מצרים - המהוים הכנה לגילוי העצמות למטה במתן תורה - מודגשת ההקדמה לביטול הגזירה, המעבר ממצב של פירוד בין עליונים ותחתונים למצב של אחדות ביניהם, כהכנה לשלימות האחדות ביניהם במתן תורה עצמו.

ויש לומר ששלב עיקרי בזה נפעל ע"י ציווי ה' למשה „בא אל פרעה”, כדלקמן. ו. ובהקדים, שעד"ז מצינו בהתחלת שליחותו של משה להוציא את בני מצרים:

בביאור טענת משה להקב"ה „לאא איש דברים אנכי גוי' כי כבד פה וכבד לשון אנכי”, ולכן „שלח”<sup>40</sup> נא ביד תשלח”<sup>41</sup> - מבואר בכ"מ<sup>42</sup>, שבגלות מצרים „דיבור (משה) הוה בגלותא”<sup>43</sup>, ולכן טען משה שעל ידו לא יכולה להיות הגאולה למטה<sup>44</sup>.

ובשרש הענינים ה"ז בגלל מעלת משה, שמצ"ע הוא בדרגא שלמעלה מגילוי בדיבור, למעלה אפילו מהגילוי דתורה שבכתב ותושבע"פ למטה [„כבד פה באורייתא דבעל פה וכבד לשון

(39) שמות ד, י.

(40) שם, יג.

(41) „ביד מן דכשר למשלח” (תרגום אונקלוס עה"פ), „שלח נא ביד אדם מדבר צחות שיהי כשר וראוי לשליחות נכבדות כזאת כו"” (רמב"ן שם).

(42) זח"ב כה, ב. ד"ה ויאמר גוי' מי שם פה באוה"ת שמות ע' עה. ד"ה הנ"ל תרכ"ז (ע' עה ואילך). תרנ"ה (ס"ע עו ואילך).

(43) לשון זוהר שם.

(44) וראה ד"ה ויאמר גוי' מי שם פה תרע"ח (ע' קלח), שפליאת משה היתה „איך יכול להיות גילוי אואי"ס עד למטה מטה, וגם ראה הקליפה הקשה דמצרים שמונע ומעכב ביותר כו"”. וראה ד"ה זה תרל"ד (ע' קכ). תשי"ט.

הנשים אחרי' בתופים ובמחולות ותען להם מרים שירו לה' וגו'<sup>57</sup>, שבוה מודגשת מעלת הנשים על האנשים, שהשירה שלהן היתה מתוך שמחה יתירה, „בתופים ובמחולות“, ועד כדי כך, ש„מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים"<sup>58</sup>.

ובביאור טעם הדבר ששירת הנשים (מרים) היתה בשמחה גדולה יותר – יש לומר<sup>59</sup>:

איתא במדרש<sup>60</sup> ש„מרים על שם המירור“, שעיקר קושי השעבוד באופן ד, ומירורו את חייהם גו' בפרך<sup>61</sup> הי' משנולדה מרים (במשך פ"ו<sup>62</sup> שנה, ארבע שנים לפני לידת משה), ולאח"ו (ועי"ז) „העמיד הקב"ה גואל זו מרים"<sup>63</sup>.

ויש לומר הביאור בדברי המדרש

(57) להעיר משמו"ר פכ"ג, זו „קדמו שרים אלו ישראל אחר נוגנים אלו המלאכים בתוך עלמות תופות אלו הנשים שהן קלטו באמצע כדכתיב ותקח מרים הנביאה“, היינו, ששירת הנשים היתה לפני שירת המלאכים, והמלאכים הקשיבו לשירת הנשים והנשים – ע"ד „חברים מקשיבים לקולך גו"י.<sup>64</sup> (58) פרש"י עה"פ.

(59) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 139 ואילך.

(60) שמו"ר רפכ"ו. שהש"ר פ"ב, יא.

(61) שמות א, יד.

(62) כמנין שם אלקים שממנו נמשך ההסתר פנים (אוה"ת שמות ס"ע ת. ועוד).

(63) ולהעיר ממש"ב ביוכבד ומרים\*, ויעש להם בתים“, „כהונה ולוי' מיוכבד ומלכות ממרים“ (שם, כא ובפרש"י), „ז"ד בא ממרים“ (שמו"ר פ"א, יז), ונמצא, שגם הגאולה העתידה לבוא ע"י משיח צדקנו, מורע דוד, היא ע"י מרים.

(\* וביל"ש תהלים רמז תשצט – ב' דעות בזה. \* ראה שהש"ר פ"ד, ה (ב): „הרועים בשושנים .. מרים ויוכבד הן הן חיותיהן של ישראל והיו רועות את ישראל שלבם רך כשושנים“.

נכונים<sup>50</sup> [ונוסף לכך גם „אהרן אחיך יהי נביאך“<sup>51</sup>, „ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו גו"י<sup>52</sup>, „הוא יהי לך לפה“<sup>53</sup> – בכדי שהדיבור יתגלה בשלימות, גם ע"ד הטבע]. אבל אז הוא לא התרפא<sup>54</sup>, שלכן לאח"ו אמר משה „אני ערל שפתים“<sup>55</sup>. וזה נפעל ע"י הגילוי ד, „אנכי (אהי' עם פיך)“ דמתן תורה (התחלת עשרת הדברות<sup>56</sup>), שלכן בכחו לפעול יציאת מצרים („אף שהדיבור הוא בבחי' גלות“), „רק בכדי שיהי' גילוי הדיבור לגמרי בכללות העולם צ"ל שבירת קליפת מצרים“ ע"י „אנכי אהי' עם פיך“<sup>57</sup>, וזה מביא לאח"ו – גילוי הדיבור במתן תורה, „אנכי ה' אלקיך“<sup>58</sup>, שאז<sup>58</sup> משה התרפא לגמרי<sup>57</sup>.

ז. עפ"ז יובן ג"כ הענין ד, „בא אל פרעה“ דקדושה בגלל זה ש„משה דחיל מיני“:

משה מצד דרגתו הוא (מצ"ע) – „כבד פה וכבד לשון“ (בגלל הריבוי אורות גדולים שלמעלה מכלים) – חשש איך יוכלו הכלים לקבל את האורות הגדולים ד, „אתפריעו כל נהורין“; וזהו החידוש בציווי הקב"ה אליו „בא אל פרעה“, „עייל לי' קב"ה אדרין בתר אדרין“: בזה נתן לו הקב"ה את הכח – כח העצמות – שהכלים דנשמה בגוף יוכלו לקבל

באורייתא שבכתב<sup>45</sup>], משה<sup>46</sup> הי' „כבד פה“ כי „שרשו מתהו ששם היו האורות גדולים ולא היו יכולים להתלבש בכלים, וזהו ענין כבד פה שלא הי' יכול להשפיע אור שכלו לתוך כלי הפה“<sup>47</sup>, ולכן אמר „שלח נא ביד תשלח“ (משיח צדקנו), „דהיינו מי שהוא מעולם התקון“<sup>47</sup>, בו הכלים מרובים להכיל האורות.

וע"ז ענה לו הקב"ה „מי שם פה לאדם גו' הלא אנכי הוי' גו' ואנכי אהי' עם פיך והוריתך אשר תדבר“<sup>48</sup>: מצד עצמותו ית' שהוא כל יכול (והוא מקור לכלי הפה דעולם התיקון והאורות מרובים דתהו), הוא יכול לפעול שגם בגלות מצרים, וגם אצל משה (שמצ"ע הוא למעלה מגילוי בכלים), יהי' הגילוי בדיבור בפה, „ואנכי אהי' עם פיך“, „פ"י, אף שמצד שרשך מתהו אין לך כלים כאלו אבל אנכי הוי' שעשיתי את הכלים דתקון ואת עולם התהו אני יכול להפך הדבר להתערב בחי' תהו ותקון יחד היינו המעלות דשניהם, שיהיו האורות מרובים כמו בתהו כו' וגם בחי' המעלה דתקון שיהיו הכלים מרובים מאד“<sup>49</sup>.

אלא שאז – במצרים – „ואנכי אהי' עם פיך“ הי' גילוי בדרך נס – שבשעה שמשה דיבר עם פרעה „יהיו דבריו

(45) זח"ג כח, רע"א. וראה מקומות שבהערה 42.

(46) בהבא לקמן – ראה תו"א וארא ד"ה ויאמר גו' מי שם פה (נא, ד ואילך). תו"ח שם (נט, א ואילך).

(47) ל' התו"א שם, ב.

(48) שמות ד, יא-יב.

(49) תו"א שם נב, סע"ב-ג. וראה תו"ח שם בסופו (סח, א): „הלא אנכי כו' כי כל יכול לעשות מתהו תיקון ומתיקון תהו . . . יכול לעשות ג"כ היפך האור לכלי והכלי לאור . . . ויכול להיות היש בבחי' אין והאין בבחי' יש כו"י“.

(50) שמו"ר פ"ג, טו. הובא באוה"ת שבהערה 42.  
(51) וארא ז, א.  
(52) שמות שם, טו.  
(53) שם, טז.  
(54) דבר' רפ"א. זח"ב שם. רמב"ן שמות ד, יו"ד. וראה גם שמו"ר שם.  
(55) וארא ו, יב. ל.  
(56) יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו.  
(57) סד"ה מי שם פה תרנ"ח (ע' פז).  
(58) דבר' ד וזהו שבהערה 54.

„גואל זו מרים על שם המירור“ (דלכאורה מירור וגאולה הם ענינים הפכיים) – שהגאולה היתה עי"ז שמרים הרגישה וכאבה ביותר את מרירות הגלות. ובהקדם דרשת חז"ל<sup>64</sup> על הפסוק „ותקח מרים הנביאה אחות אהרן גו"י“, „אחות אהרן ולא אחות משה . . . שהיתה מתנבאה כשהיא אחות אהרן (ועדיין לא נולד משה) ואומרת עתידה אמי שתלד בן שיושיע את ישראל . . . וכיון שהשליכוהו ליאור עמד אבי' וטפחה על ראשה אמר לה בתי היכן נבואתך, היינו דכתיב<sup>65</sup> ותצב אחותו מרחוק לדעה (מה יעשה לו), לדעת מה יהא בסוף נבואתה“ – שנבואתה של מרים היתה על הגאולה („יושיע את ישראל“), ומאז היתה מצפה בכליון עינים מתי תקיים נבואתה („ותצב גו' מרחוק . . . לדעת מה יהא בסוף נבואתה“), וככל שנתמשך הגלות התמרמרה על אריכות הגלות, ועד כדי כך שהמרירות על הגלות מודגשת בשמה שמורה על מהותה („מרים על שם המירור“).

וע"י המרירות על הגלות („מרים על שם המירור“) והצפי' והתשוקה להגאולה („ותצב גו' לדעה מה יעשה לו“) זכו ישראל להגאולה („העמיד הקב"ה גואל זו מרים“), שאז נתקיימה נבואתה של מרים.

[ולהוסיף, שענין זה מודגש גם ברחל<sup>66</sup> – שכאשר בני' גלו מארץ ישראל, „יצאת<sup>67</sup> רחל על קברה“<sup>68</sup> ובוכה ומבקשת

(64) מגילה יד, א. וש"נ.

(65) שמות ב, ד.

(66) ולהעיר שכנסת ישראל נקראת ע"ש רחל (תניא פמ"ה. ובכ"מ).

(67) פרש"י וחי מח, ז. וראה בארוכה לקו"ש ח"ל ע' 236 ואילך.

(68) ויתירה מזה – שמסרה נפשה שלא להקבר עם יעקב (ושאר האבות והאמהות), אלא „בדרך

בפנימיות את כל הגילויים הנעלים דעצמותו ית', "דאטפריעו ואתגליין מיני כל נהורין"<sup>59</sup>.

הטעם ע"ז הוא, כי זוהי התכלית והשלימות דכל סדר השתלשלות, של כל האורות, עד לבחי' פרעה, "אתפריעו כל נהורין" - כי "נתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים", שבמדידה והגבלה דנשמה בגוף בתחתונים, יהי גילוי העצמות. ולכן הי' "ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה", שבהיותו נשמה בגוף הוא נכנס אל פרעה דקדושה ומקבל את הגילויים הכי נעלים מעצמותו ית', ש"אתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין כו".

ה. עפ"ז יובן ג"כ מדוע "בא אל פרעה" הוא הקדמה והתחלת הגאולה,

[נוסף לפירוש הפשוט, שע"י "בא אל פרעה" דלעו"ז נעשה ביטול ושבירת קליפת פרעה כפי שהוא בתקפו בארמון המלך<sup>60</sup>, שזוהי התחלת הגאולה - ישנו בזה ענין עיקרי]:

השלימות דגאולת מצרים היא - להביא את מתן תורה (למלאות את הכוונה דדירה בתחתונים -) גילוי העצמות ("אנכי") למטה לבני נשמות

59) ויש לומר, שזוהי הפירוש ב, והקל נשמע בית פרעה", כמבואר בזה שם (בהמשך לזה ש"בית פרעה" הוא "ביתא דאתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין כו"), "ובג"כ קב"ה אפיק כל נהורין וכל בוצינן בגין לאנהרא להווא קול דאקרי קל בלא ואו" - שהגילוי דפרעה (שענינו קול ודיבור - ראה אוה"ת וישב (כרך ו') תתצד, ב) מאיר גם בדרגת משה שהוא "כבד פה וכבד לשון" (קל בלא ואו"ו), לעשותו קול (בוא"ו), שהאור בא בגילוי בכלי הפה.

60) ראה בארוכה ד"ה בא העת"ר (המשך תערי"ב ח"ב ע' תתמא). תש"ד (ע' 127). שה"ש נחש"א ח"א ע' 274 ואילך. ושנ"ב.

בגופים, נשמה בריאה בגוף בריא [כידוע<sup>61</sup> שבמ"ת התרפאו כל בני" (כולל משה, כנ"ל). וי"ל שזה מרומז גם באמירת הקב"ה לבני" קודם מ"ת, "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש"<sup>62</sup>, שגם כפי שהם "גוי" בעולם הזה הגשמי, הם "קדושים" עד לדרגת "ממלכת כהנים" - "כהנים גדולים"<sup>63</sup>, שכהן גדול צריך להיות שלם הן בגופו והן בממונו<sup>64</sup>, ואפילו בלבושו - "לכבוד"<sup>65</sup> ולתפארת<sup>66</sup>], שכפי שבני" נמצאים בתור נשמות בגופים הם, "כולא חד" עם הקב"ה.

ועד"ז נמשך גם בעולם - החיבור דעליונים ותחתונים שנפעל במ"ת, עד לגילוי העצמות בתחתונים.

והיות שזוהי חידוש גדול (שנברא נשמה בגוף מוגבל מתאחד עם בלי גבול, עד להעצמות), כפי שמושה התפלא על כך ו"דחיל מיני" - לכן, כהכנה והקדמה לזה הי' "ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה", שבהיותו נשמה בגוף (משה), כפי שנמצא במדידה והגבלה ובמצב שיכולה להיות סכנה (בגלל פרעה דלעו"ז), הוא

61) נחחומא יתרו ה. במדב"ר רפ"ו. וראה גם מכילתא (הובא בפרש"י) עה"פ יתרו כ, טו. ובכ"מ.

62) יתרו יט, ו.

63) בעה"ט עה"פ. וראה אגדת בראשית פע"ט [פ].

64) ראה יומא יח, א. ושנ"ב רמב"ם הל' כלי המקדש רפ"ה.

65) תצוה כה, ב.

66) ויש לומר, שבדרגת הספירות, "כבוד" ו"תפארת" (מלכות ותפארת, הכוללות כל הספירות) הם ע"ד בלי גבול וגבול, כידוע שתפארת (ו"א) הוא "קצה אוא"ס", ומלכות (שרגלי' יורדות) הוא מקור לעולמות ב"ע (תו"א תרומה פא, א). ובבגדי כהונה שהם "לכבוד ולתפארת" נעשה חיבור שניהם יחד.

ובזה מרומז הקשר והשייכות להסתלקות של נשיא הדור, משה רבינו שבדור<sup>43</sup> - עליותו לדרגא הכי נעלית ד"אתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין" בעת ההסתלקות<sup>44</sup>.

ועוד ועיקר - ש"אתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין" ("בא אל פרעה") הוא הסך-הכל דכללות העבודה בחיים חיותו בעלמא דין להאיר את העולם ע"י העבודה בעניני התומ"צ, "נר מצוה ותורה אור"<sup>45</sup>.

וגם בענין זה מודגשת השייכות לנשי ישראל - שהרי אחת המצוות העיקריות שניתנו לנשי ישראל היא מצות נר שבת וי"ט, "נר מצוה (ותורה אור)"<sup>46</sup> גם בפועל ובגלוי, מצוה כללית שכוללת כל המצוות, כידוע<sup>47</sup> שרמ"ח מ"ע (רמ"ח אברין דמלכא) עם ב' ידים (ב' הקוין הכלליים דאהבה ויראה<sup>48</sup> שעל ידם נעשה קיום המצוות בשלימות<sup>49</sup>)

43) ראה תקו"ז תס"ט. ב"ר פנ"ו, ז.  
44) ולהעיר, שענין ההסתלקות אינו סילוק ח"ו, שהרי, "צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין (גם בזה העולם המעשה) יתיר מבחיוהי" (זח"ג עא, ב. תניא אנה"ק סו"ך וביאורה), כי אם, כלשון הזהר (ראה זח"ב קכה, ב), "אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין" (כמובא במאמר ההילולא), "שהוא בחי' גילוי אור הסוכ"ע. . . בבחי' רוממות" (תו"א ס"פ ויקהל, עיי"ש).

45) משלי ו, כג.

46) ראה זח"ב קסו, א; "נר מצוה, מאי נר, דא נר דאיהי מצוה דנשין זכין ב' ואיהי נר דשבת". ולהעיר משבת כג, ב; "הרגיל בנר הווין ל' בנים תלמידי חכמים", דכתיב כי נר מצוה ותורה אור, ע"י נר מצוה דשבת. . . בא אור דתורה" (פרש"י שם).

47) זח"ב שם, ב. וראה לקו"ת בעלותך לג, ג. שלח מד, ד. ובכ"מ.

48) נוסף לכך שאהבה ויראה הם ב' מצוות פרטיות מרמ"ח מ"ע.

49) שעל ידם, "פרחא לעילא" (תקו"ז ת"י

(כה, ב). תניא פ"מ. ובכ"מ).

בגימטריא, נר". ולהעיר, שמצות הדלקת נר שבת היא בכניסת השבת, ויתירה מזה, שכניסת וקבלת השבת היא ע"י הדלקת נר שבת (לפני תפלת ערבית דהבעל)<sup>50</sup> - שבוה מודגש הסך-הכל דכללות העבודה בכל ימי השבוע להאיר את העולם ב, נר מצוה ותורה אור".

ועד"ז בנוגע לכללות עבודתו של נשיא דורנו (כללות העבודה דכנס"י בדורנו) בעניני "נר מצוה ותורה אור" - שהסך-הכל (גמר ושלמות) הוא (א) ביום הש"ק<sup>51</sup>, שכניסתו ע"י הדלקת נר שבת, (ב) ובשבת פרשת בא אל פרעה, "דאתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין".

ועוד ועיקר - שזוהי ההכנה לתכלית השלימות ד"נר מצוה ותורה אור" (כמצות רצונך<sup>52</sup>) באופן "דאתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין" - כפי שיתגלה לעתיד לבוא, "ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"<sup>53</sup>.

ד. ויש להוסיף, שמעלתן של נשי ישראל מודגשת גם בפרשת בשלח - כהקביעות בכמה שנים שיום ההילולא חל בשבוע דפרשת בשלח<sup>54</sup>:

בפרשת בשלח מסופר אודות שירת הים - "אז ישיר משה ובני ישראל וגו"<sup>55</sup>, ולאח"ז "ותקח<sup>56</sup> מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל

50) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סרס"ג ס"ז. ושנ"ב.  
51) להעיר, שדוד מת בשבת (שבת ל, סע"א ואילך).  
52) ראה תו"ח ר"פ ויחי. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ועוד.  
53) תמיד בסופה.  
54) ולהעיר שהמאמר השני דהמשך ההילולא ניתן לייג שבט שחל בפרשת בשלח.  
55) טו, א.  
56) שם, כ"כא.



ועאכו"כ במצוות, שלכל מצוה יש מדידה והגבלה (ריבוי פרטי הדינים (והידורים) בכל מצוה לפי ענינה) – הרי המדידה והגבלה גופא ד, "כל נהורין" (גר מצוה ותורה אור) באופן ד, "אתפריעו" למעלה ממדידה והגבלה [ע"ד, "והי' מספר גו' אשר לא ימד ולא יספר מרוב"1, וע"ד "מקום ארון אינו מן המדה"2].

ומזה לומדים גם בעבודתו של יהודי מקבל התורה והמצוות, שגם כפי שהוא נמצא נשמה בגוף למטה, עם כל המדידות וההגבלות הקשורות בזה, צריך להיות באופן דלמעלה ממדידה והגבלה, לא רק מצד חלק הנשמה שלו, שנשמה שנתת בי טהורה היא"3 ולמעלה מהגבלת הגוף, אלא אפילו כפי שנמצא למטה במדידה והגבלה אמיתית (בגופו הגשמי), בו הוא זקוק ל, "ואתה משמרה בקרבי"4 – יכול וצריך להיות אצלו, "בא אל פרעה", ד, "אתפריעו כו' מיני' כל נהורין", שהוא מקבל, "כל נהורין", ויתירה מזו – שהגבול שלו עצמו הוא באופן ד, "אתפריעו", למעלה ממדידה והגבלה.

והטעם ע"ז הוא, כי "ישראל וקוב"ה כולא חד" – לא רק מצד נשמתו למעלה (או חלק מנשמתו), אלא כל מציאותו – כנשמה בגוף יחד – היא, "כולא חד" עם הקב"ה, כביכול, כי העצם כשאתה תופס בחלקך אתה תופס בכלו"5.

וכמובן גם מהפס"ד (וכדעת הרמב"ן"6) שתכלית שלימות השכר (ובמילא) שלימות כל הענינים הוא דוקא לנשמות

נכנס בפנימיות לפרעה דקדושה ומקבל את הגילויים הכי נעלים מעצמותו ית', ש, "אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין כו"7.

ועי"ז שהי' כן אצל משה, נמשך הכח לכל בני, שיוכלו לקבל את הגילוי דמתן תורה, כשנפעל החיבור דגבול ובלוי גבול, "אתפריעו כל נהורין" ד, "גר מצוה ותורה אור"8, ש, "כל נהורין" (גבול) הם באופן ד, "אתפריעו" (בלוי גבול),

כידוע שתורה ומצוות מצד עצמן הן בעצם למעלה ממדידה והגבלה (חכמתו ורצונו של הקב"ה"9). והחידוש בזה הוא – שלא רק כפי שהם מצד עצמם, אלא גם כפי שיוורדים למטה (במ"ת) במדידה והגבלה, וקיומם ושלימותם תלוי' דוקא במדידה והגבלה – הרי המדידה והגבלה שלהם גופא היא למעלה ממדידה והגבלה: הן בתורה – הן תורה שבכתב שיש לה הגבלה: מספר מסויים של אותיות וכו', והן תורה שבעל פה שלימודה צריך להיות דוקא בשכלו והבנתו המוגבלת של האדם (שדוקא אז אפשר לברך ברכת התורה)10,

67 וי"ל שמוה נמשך הכח גם ל, "בא אל פרעה" כפשוטו, כדי לבטל ולשבור קליפתו, שהרי תוקף הקליפה בא מהקב"ה, שלכן נאמר (בהמשך ל, "בא אל פרעה"), "כי אני הכבדתי את לבו" (ולכן החיל ממנו משה), והכוונה פנימית בזה היא – כדי לבטל הקליפה ויהי' יתרון האור כו' (סד"ה בא העת"ר), ולכן ע"י, "בא אל פרעה" בשרשו בקדושה – גילוי, "כל נהורין" מעצמותו ית', נעשה גם הכח ל, "בא אל פרעה" (יחד עם הקב"ה) להלחם עמו ("לאגחא בי' קרבא") ולבטלו מכל וכל, שזהו רק, "ביבילתו ית' שהוא כל יכול" (אוה"ת וראו ע' רלא. ד"ה ראה נתתיך תרל"א, עזרת' ע' קלד), תשט"ו. וראה לקו"ש חט"ז ע' 74 ואילך.

68 משלי ו, כג.  
69 תניא פ"ד ואילך.  
70 הל' ת"ת לאדה"ו ספ"ב. וש"נ.

71 הושע ב, א.

72 יומא כא, א. וש"נ.

73 נוסח ברכות השחר.

74 כתר שם טוב בהוספות סקט"ז. וש"נ.

75 שער הגמול בסופו. וראה הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ה ע' קסה הערה 126.

שבישראל"36 (אשר השלימו נפשם בתורה ובמצוות"37). ועוד ועיקר, שה, "סילוק" הוא בשביל עלי' גדולה יותר (באין-ערוך) שתהי' בעולם התחי', "הקיצו ורננו שוכני עפר"38, והצדיקים ("שושנים") בראשם, נשמות בגופים בעוה"ז הגשמי, שבו יהי' הגילוי דעיקר שכינה, דירה לו ית' בתחתונים, בגאולה האמיתית והשלימה"39. ג. ויש לקשר זה גם עם פרשת השבוע (ובפרט שההסתלקות היתה ביום הש"ק שבו קורין כל הפרשה כולה) – פרשת בא"40:

בפירוש, "בא אל פרעה" איתא בזה"ר"41, "דעייל לי' קב"ה (למשה) אדרין בתר אדרין כו", ודוגמתו בנוגע לפרעה דקדושה, "דעייל לי' קב"ה (למשה) אדרין בתר אדרין" להדרגא הכי נעלית ד, "אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"42.

36 ולהעיר מהשייכות ד, "שושנים" ליאצ"ט של הרבנית הצדקנית מרת רבקה – כדאיתא במדרש (שהש"ר שבהערה 34), "למה היא (רבקה) דומה כשושנה בין החוחים". ולהוסיף ע"ד הרמז – שהאותיות, "ששנה" ישנם בשמה של הרבנית הצדקנית מרת שטערנא שרה.

37 פי' יפה קול וידי משה שם.

38 ישעי' כו, יט.

39 להעיר ממארו"ל (שהש"ר שבהערה 34) "מה שושנה זו אינה אלא לריח, כך לא נבראו הצדיקים אלא לגאולתן של ישראל... מה שושנה זו מתוקנת לשבתות וימים טובים כך ישראל מתוקנים לגאולה של מחר" (יום שכולו שבת וכולו טוב).

40 נוסף לכך שפרשת בא היא הפרשה דיציאת מצרים – ש, "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים" (כנ"ל ס"א).

41 ח"ב לד, א.

42 זח"א רי, א. וראה בארוכה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 281 (לעיל ע' 225) ואילך.

פשוט פ"ו, והנקודות דשם אלקים הם ע', ביחד הוא תרניז, מספר שוש"ן" (רשימת אאמור" ע"ד שמו המאטר והגלות – נדפסה בהתחלת לקוטי לוי"צ לחז"א. ועוד).

ישראל"29, כידוע"30 שאצל האמהות מודגשת הירידה לברר עניני העולם יותר מאשר אצל האבות שמצד עצמם הם למעלה מהעולם, ופעולתם (של האבות) בעולם באופן המתאים היא ע"י האמהות דוקא"31.

בסגנון אחר קצת: גמר ושלימות עבודתו של נשיא הדור (ביום ההילולא שלו) הוא גם גמר ושלימות עבודת הדור כולו (שהרי, הנשיא הוא הכל"32), וכיון שדור זה הוא דור האחרון, ה"ז גמר ושלימות כללות העבודה דכנסת ישראל (אשה) לעשות לו ית' דירה בתחתונים ("באתי לגני... עיקר שכינה בתחתונים").

ולהוסיף, שבנוגע לכללות הענין דסילוקן של צדיקים (יאצ"ט והילולא) בגמר ושלימות עבודתם נאמר, "דודי"33 ירד לגנו (ע"ד, "באתי לגני") גו' ללקוט שושנים"34, "לסלק"35 את הצדיקים

29 להעיר שהמשכת השכינה למטה ("באתי לגני") היתה ע"י מתן-תורה ועשיית המשכן (כמבואר בהמשך הענין) – שבשניהם קדמו הנשים לאנשים (כנ"ל ס"א).

30 ראה סה"ש תשמ"ט ח"א ס"ע 84 ואילך. וש"נ.

31 וטעם הדבר – כיון ששרשם של האמהות הוא למעלה מהאבות, ע"ד סוף מעשה במחשבה תחלה, כפי שיתגלה לעתיד לבוא ש, "בנקבה תסובב גבר", "אשת חיל עטרת בעלה" (וראה לקמן ס"ו).

32 פרש"י חוקת כא, כא.

33 שה"ש ו, ב.

34 כידוע שכנסת ישראל נקראת בשם "שושנה" – "כשושנה בין החוחים כן רעיית בין הבנות" (שה"ש ב, ב. וראה שהש"ר עה"פ. ספר הלקוטים (דא"ח להצ"צ) ערך שושנה (ע' קצו ואילך). וש"נ), והקב"ה (בזמן הגלות) נקרא בשם "שושן" (ראה סה"מ תקס"ח ע' צ. לקוטי לוי"צ לחז"א ע' מד).

35 שהש"ר עה"פ. ועוד.

\* שמונת אלקים, במילוי וידין' ש', וברבוע ר',

בגופים בתחיית המתים (ולא לנשמות בלי גופים, כדעת הרמב"ם<sup>76</sup>). ואדרבה – לע"ל הנשמה ניוונית מן הגוף<sup>77</sup>.

ט. ע"פ הנ"ל יובנו ג"כ דברי משה לפרעה בהמשך הפרשה<sup>78</sup>, גם אתה נתן בידינו זבחים ועולות ועשינו לה' אלקינו, ואח"כ – ציווי הקב"ה למשה, דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב, ויתן ה' את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם<sup>79</sup>, ולאח"ז חזרת התורה על כך כשבנ"י קיימו זאת בפועל: „ובני ישראל עשו כדבר משה וישאלו ממצרים גו' וה' נתן את חן העם בעיני מצרים וישאלו וישאלו וינצלו את מצרים<sup>80</sup> [נוסף על הפעם הראשונה הכתובה בפ' שמות<sup>81</sup>, נמצא שהתורה חוזרת על זה שלש פעמים!],

דלכאורה אינו מובן; מדוע נוגע לגאולת מצרים שגם אתה נתן בידינו גו', ושה' וינצלו את מצרים" יהי' דוקא באופן ד', וישאלו", ויתירה מזו – דוקא מתוך חן, עד שהקב"ה עצמו מוודא שכן יהי' „וה' נתן את חן העם בעיני מצרים"? כאשר בנ"י יצאו ממצרים, לאחרי מאות שנות שעבוד, היו צריכים למצוא דרכים לברוח משם מה שיותר מהר, ולא להתעכב כד... למצוא חן בעיני המצרים?! אפילו אם הי' צריך

להיות „וינצלו" (בכדי לקיים את הבטחת ה' לאברהם<sup>82</sup>, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול), מדוע זה הי' צריך להיות דוקא באופן של שאילה [הם היו יכולים ליטול את הכלים בשעת מכת חושך, וכיו"ב] ודוקא בנשיאת חן?

ויש לומר הביאור בזה: כיון שהכוונה דגאולת מצרים היא כדי לפעול דירה בתחתונים, אם כן, השלימות בזה היא (לא בדרך שבירה, אלא) דוקא כאשר גשמיות העולם גופא, עד שהמנגד עצמו (המצריים), „מסכים" ברצונו<sup>83</sup> לסייע (עד כמה שאפשר) לגאולה.

[הן אמת, שבמקום שלא עוזרת דרך אחרת מאשר ביטול ושבירת המנגד – כמו שהי' ע"י מכות מצרים – צריך להיות כך הסדר בלידת ברירה כביכול; אבל לאחרי זה, איפה שרק הדבר אפשרי, מחפשים שיהי' דוקא בדרכי נועם כו'.]

שזה נעשה הכנה לשלימות הענין דדירה לו יתברך בתחתונים בגאולה האמיתית והשלימה, כשגם ה„נחש" – „תנין הגדול" (פרעה) – יהיה „שמש גדול"<sup>85</sup> לקדושה<sup>86</sup>.

י. אבל בגאולת מצרים לא היתה שלימות בירור התחתון, כמובן מזה שהי' צריך להיות „כי ברח העם"<sup>87</sup>, בחפזון

(82) לך לך טו, יד.

(83) וראה נחלת יעקב פרשתנו (י, כב), שהנשיאת חן בעיני מצרים נעשתה מזה שהמצריים ראו שבנ"י לא לקחו מעצמם הכלים בעת מכת חושך.

(84) וכבר שקו"ט במפרשים בגדר נתינה זו – ראה לקו"ש חכ"א ע' 12 ואילך. חכ"ד ע' 87 ואילך. וש"נ.

(85) ראה סנהדרין נט, ב.

(86) ומעין זה נעשה ע"י הפיכת התנין למטה, ע"ד אז אהפוך אל עמים שפה ברורה גו' (צפנ"ג, ט. אוה"ת וארא ע' קצה).

(87) בשלח יד, ה.

מצרים אראנו נפלאות", שתהי' בשכר נשים צדקניות שבאותו הדור, כמארו"ל<sup>17</sup> „אין הדורות נגאלים אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור". ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האריז"ל<sup>18</sup> שדור הגאולה העתידה הוא גלגול של הדור שיצא ממצרים, ועפ"ז, הנשים הצדקניות שבדורנו שבזכותן נגאלים, הן הן הנשים הצדקניות שיוכותן יצאו ממצרים.

וכיון שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר נשלמו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו – השתדל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לפעול ולהשפיע ביותר על הנשים, כדי למהר ולזרז את הגאולה בזכותן של נשים צדקניות שבדורנו.

ולהוסיף, שמעלתן של נשי ישראל מודגשת (לא רק בהבאת הגאולה, אלא גם ובעיקר) בהגאולה עצמה – כידוע ומבואר בספרי קבלה וחסידות<sup>19</sup> שלעתיד לבוא תתגלה מעלת ספירת המלכות (מקבל, אשה) ששרשה למעלה מכל הספירות (משפיע, איש), כמ"ש „נקבה תסובב גבר"<sup>20</sup>, „אשת חיל עטרת בעלה"<sup>21</sup>.

ב. ויש לומר, שענין זה מודגש גם בקשר ובשייכות ליום ההילולא שלו – גמר ושלימות עבודתו בחיים חיותו בעלמא דין;

המאמר שנתן כ"ק מו"ח אדמו"ר ללמדו בעשירי בשבט ה'שי"ת (יום ההילולא שלו), ד"ה באתי לגני אחותי כלה, הוא, בקשר ל„יאצ"ט כבוד אמו זקנתו הרבנית הצדקנית מרת רבקה נ"ע זי"ע"<sup>22</sup> (ביו"ד שבט), והמשכו בד"ה היושבת בגנים, הוא בקשר ל„יאצ"ט כבוד אמו הרבנית הצדקנית מרת שטערנא שרה נ"ע זי"ע"<sup>23</sup> (בי"ג שבט<sup>24</sup>) – שבוה מודגש הקשר והשייכות דההילולא שלו (גמר ושלימות עבודתו) עם היאצ"ט של נשים צדקניות בישראל (זקנתו ואמו<sup>25</sup>), נשותיהם של נשיאי ישראל (אדמו"ר מהר"ש ואדמו"ר מהורש"ב).

ומודגש גם בהתחלת המאמר – „באתי לגני אחותי כלה"<sup>26</sup> – המעלה והחביבות של כנסת ישראל („אחותי כלה") אצל הקב"ה<sup>27</sup>, ודוגמתו בכנס"י עצמה, מעלת וחביבות הנשים, כידוע שהקב"ה וכנס"י הם בדוגמת איש ואשה<sup>28</sup>.

וכן בתוכן המאמר – „באתי לגני . . לגני לגנוני למקום שהי' עיקרי בתחלה, דעיקר שכינה בתחתונים היתה", המשכת וגילוי אלקות למטה להיות לו ית' דירה בתחתונים ע"י העבודה דכנס"י – שבענין זה יש מעלה מיוחדת אצל נשי

(22) לשון הכותרת למאמר (סה"מ תשי" ריש ע' 111).

(23) לשון הכותרת למאמר (שם ריש ע' 119).

(24) בשנת תש"ב – לפני חמישים שנה (וראה לקמן הערה 109).

(25) ולהעיר, שהיאצ"ט של בתו, הרבנית הצדקנית מרת ח'י' מושקא, הוא בתוך עשרה ימים ל"ג שבט – כ"ב שבט.

(26) שה"ש ה, א.

(27) ועד"ז בהתחלת המאמר „היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני" – מעלת כנס"י לגבי המלאכים שבאים לשמוע קולה של כנס"י בבתי כנסיות ובתי מדרשות.

(28) ועל זה מיוסד כל שיר השירים.

(17) יל"ש רות רמז תרו בסופו (ממדרש זוטא רות).

(18) עשר הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד.

(19) ראה תו"א ס"פ ויגש. לקו"ת שה"ש מה, ב. ובכ"מ.

(20) רמ"י לא, כא.

(21) משלי יב, ד.

## משיחות ש"פ בא (ו' שבט) וש"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב

– ע"ד מעלת נשי ובנות ישראל תחיינה בדורנו זה –

„שהן היו שם בראשונה והאנשים נטפלו להן“.

ונוסף על הקדימה בזמן, גם (ובעיקר) קדימה בתוכן ובמעלה: במתן-תורה – שהנשים לא רצו ליתן ולא נתנו זהבם לעשיית העגל<sup>9</sup> (שלא השתתפו בחטא העגל שהוא ההיפך דמ"ת), ובנדבת המשכניו – כמ"ש<sup>10</sup>, „וכל הנשים גו' טוו את העזים“, „היא היתה אומנות יתירה שמעל גבי העזים טווין אותן“<sup>11</sup>.

ועוד ועתה והוא העיקר<sup>12</sup> – שייכותן המיוחדת להגאולה:

אמרו חז"ל<sup>13</sup>, „בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים“, ועד"ז בנוגע לגאולה העתידה לבוא, עלי' נאמר<sup>14</sup>, „כימי צאתך מארץ

9 רמב"ן עה"פ.

10 פרד"א פמ"ה. ועוד.

11 נוסף לכך שהוהב שלא רצו ליתן לעשיית העגל – נתנוהו ובשמחה לעשיית המשכן (שבזה מודגש יותר סירובן ליתן לעשיית העגל).

12 שם, כו.

13 פרש"י שם, „למען יהי בטויו זהר נוסף כי בהרבה מן הפשוטים ימעט קצת מטוב איכותם כאשר יעקרו ממקום גדולם“ (ספורנו עה"פ), וכן המעלה ד, טהרה גמורה (ע"ז) שיהי' הטויו' בעל חי דלא שייך טומאה כלל מחיים“ (תדא"ג מהרש"א לשבת צה, ב). ועו"ל, שעי"ז היתה נדבת המשכן ממין חזוי, כמעלת קרבן ממין החי\* לגבי קרבן ממין הצומח (ראה לקו"ש חט"ז ע' 452).

14 שהרי הטעם דקדימתן במ"ת ובנדבת המשכן שייך גם בכל הדורות שלפנ"ו.

15 סוטה יא, ריש ע"ב.

16 מיכה ז, טו.

(\* ויתירה מזה – שבקרבן כפשוטו בטלה חיותו קודם ההקרבה ע"ג המזבח, משא"כ בנדוד"ד, שהקרבן הוא בהבאת הנדבה, ובעת ההבאה הי' חי (אלא שאח"כ גזוהו לצורך עשיית המשכן).

א. מהתחידושים דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בעל ההילולא דעשירי בשבט – התעסקותו והתמסרותו לפעול ולהשפיע גם על נשי ובנות ישראל! בעניני יהדות, תורה ומצוותי' (כולל ובמיוחד תורת החסידות<sup>1</sup>), ויתירה מזה, שפעולתו בזה היתה ע"י הדגשת מעלתן המיוחדת של נשי ישראל, שכל אחת מהן היא „עקרת הבית“, ובכחה וביכלתה לפעול על כל בני הבית, גם הבנים והבעל<sup>2</sup>.

והמקור לזה – כמבואר בשיחתו הידועה<sup>3</sup> ע"ד קדימת הנשים לאנשים בענינים עיקריים דכלל ישראל:

במתן-תורה – כמ"ש<sup>4</sup>, „כה תאמר לבית יעקב“, „אלו הנשים“, ואח"כ „ותגיד לבני ישראל“, „האנשים“. ובנדבת המשכן (ו„ועשו“ לי מקדש ושכנתי בתוכם“<sup>5</sup>) – כמ"ש<sup>6</sup>, „ויבאו האנשים על הנשים“,

1 אף שבדורות שלפנ"ו היתה עיקר ההתעסקות עם האנשים, ובאמצעותם באה ההשפעה גם לנשים.

2 כיון שבלימוד תורת החסידות תלוי קיום המצוות העיקריות שחיובן תמידי – אמונת ה' ויחודו, אהבתו ויראתו כו'.

3 ובלשון חז"ל – „נשים במאי זכיין באקרויי בנייהו לבי כנישתא כו' ונטרין לגבריהו כו“ (ברכות ז, א. וש"ב).

4 לקו"ד ח"ג בסופו (תקעא, ב ואילך).

5 יתרו יט, ג ובמכילתא ופרש"י עה"פ.

6 תרומה כה, ה.

7 כולל גם הדייק ד, „ושכנתי בתוכם“, „בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד“\* (כמובא גם בהמשך ההילולא (בתחלתו)).

8 ויקהל לה, כב.

\* כולל גם כל אחת (ראה סד"ה ועשו לי מקדש תש"ד. תשנ"ו).

בקרב הארץ“<sup>97</sup>.

וביאָרצייט בכל שנה ושנה נוספת עלי' שלא בערך בנשמת בעל ההילולא (שהו הטעם לאמירת קדיש ביום היאָרצייט בכל שנה<sup>98</sup>), ועלי' „בעילוי“ אחר עילוי<sup>99</sup>.

ובסגנון פרשתנו: ביום יו"ד שבט נעשה אצל בעל ההילולא – משה רבינו שבדורנו (כידוע<sup>100</sup> שאתפשוטא דמשה בכל דרא ודרא<sup>101</sup>) – „בא אל פרעה“, „דעייל לי קב"ה אדרין בתר אדרין“ („בעילוי אחר עילוי“) אל פרעה דקדושה, „דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין“. ובכל שנה – ועד"ז בשנה זו – נוספת בזה עלי' נעלית יותר, עד – שלא בערך.

והגילוי של „בא אל פרעה“ אצל נשיא הדור – ש„הנשיא הוא הכל“<sup>102</sup> – נמשך ומתגלה למטה ו„פועל ישועות בקרב הארץ“, אצל כל אנשי הדור (ובפרט מצד בחי' משה שבכאו"א מישראל<sup>104</sup>), נשמות בגופים דוקא.

ובפרט שדורנו זה – כפי שאמר בעל ההילולא – הוא הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, שדור זה (דעקבתא דמשיחא) הוא גלגול מהדור דיוצאי מצרים<sup>105</sup>, במילא מתחזקת יותר ההשוואה של בעל ההילולא נשיא דורנו (משה שבדורנו) למשה שבדורו –

יצאת מארץ מצרים<sup>88</sup>, כי הרע היה עדיין בתוקף כו"י<sup>89</sup> (כמובן גם מזה שלאחר מכן „וירדוף (מצרים) אחרי בני ישראל“<sup>90</sup>, ויצי"מ לא נשלמה עד ש„ויראי' ישראל את מצרים מות על שפת הים“<sup>92</sup>).

שלימות בירור העולם תהי' דוקא בסוף גלות זה האחרון, בגאולה האמיתית והשלימה, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“, שלכן היציאה מהגלות לגאולה תהי' באופן ש„לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכוין“<sup>93</sup>, כי „את רוח הטומאה אעביר מן הארץ“, ולכן יצאו מהגלות (בוזיונות, אבל) באופן דמנוחת הנפש ומנוחת הגוף, בתכלית השלימות והבריאות – נשמות בגופים, ועוברים מיד (בלי הפסק כלל) לחיים נצחיים של נשמות בגופים בגאולה האמיתית והשלימה (תכלית ושלימות השכר, כנ"ל).

יא. הענין הנ"ל שייך גם ליו"ד שבט, יום ההילולא דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, המתברך<sup>94</sup> (בשנה זו) משבת פ' בא אל פרעה [וההסתלקות היתה (בשנת ה'ש"ת) בשבת פ' בא עצמה]:

ידוע שביום ההילולא של צדיק עולה נשמתו למעלה, יחד עם „כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו“<sup>95</sup>, וזה „מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה . . . ופועל<sup>96</sup> ישועות

88 פ' ראה טו, ג.

89 ראה תניא פל"א (מ, ב).

90 בשלח יד, ה.

91 שם, ל.

92 שעד אז היתה אימת מצרים עליהם (שהרי „איקטרוין שלח עמהם“ – פרש"י בשלח יד, ה,

ממכילתא עה"פ). וראה גם סה"מ מלוקט ח"ד ע' רכו הערה 16.

93 ישע"י נב, יב.

94 ראה חז"ב סג, ב, פח, א.

95 תניא אגה"ק סי' ז"ך (קמו, א"ב).

96 תהלים עד, יב.

97 אגה"ק סכ"ח (קמח, א).

98 ראה לקו"ש חכ"ו ע' 329 הערה 15.

99 ל' האגה"ק בביאור לסי' ז"ך (קמו, א).

100 ראה לקו"ש שם ע' 329 ואילך. וש"נ.

101 זח"ג רעג, א. תקי"ז תס"ט. וראה תניא פמ"ד (סג, א). ועוד.

102 ובב"ר פנ"ו, ז; ואין דור שאין בו כמשה.

103 פרש"י חוקת כא, כא.

104 תניא רפמ"ב.

105 שער הגלגולים הקדמה כ. ל"ת וספר

הליקוטים להאריז"ל שמות ג, ד.

כמאחז"ל<sup>106</sup> שמשה, הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון.

וכמדובר כמ"פ, שלנשיא דורנו יש שייכות מיוחדת לגאולת כלל ישראל (של דור זה וכל הדורות) בגאולה האמיתית והשלמה, כמרומז בשמו, "יוסף יצחק"; "יוסף על שם שעתיד הקב"ה להוסיף ולגאול את ישראל. כשם שגאל אותם ממצרים, דכתיב<sup>107</sup> והי' ביום ההוא יוסיף אדני שנית ידו וגו'<sup>108</sup>, ו"יצחק" – על שם, כל השומע יצחק ל<sup>109</sup>, ששלמות הצחוק והשמחה תהי' בגאולה ("או ימלא שחוק פינו ולשונונו רנה"<sup>110</sup>), כפי שראו בפועל בעבודתו והנהגתו של בעל ההילולא שהצטיינה בכך שהיתה דוקא מתוך שמחה.

והפלא בזה חזק יותר בהתחשב בכך שהי' בעל יסורים גשמיים ל"ע, עד כדי כך שהשפיעו גם על עניניו הרוחניים (כדלקמן).

ומזה מובן עוד יותר, איך ה"אתפריעו כל נהורין" אצל בעל ההילולא (ובפרט ביום ההילולא), כולל בהנהגתו מתוך שמחה, נמשך לכאו"א מבני ולכל בני דורנו, שכנסמות בגופים יוכלו לקבל את האורות הגדולים.

יב. מבלי הבט על כך שאצל בעל ההילולא הגילוי בפועל ד"בא אל פרעה" כעת, ה"ה כפי שנמצא נשמה למעלה מהגוף. וע"פ המדובר לעיל בארוכה, מובן, שתכלית השלימות בזה היא דוקא כש"אתפריעו כל נהורין" מתגלה בנשמה

בגוף, כפי שהי' אצל בעל ההילולא תיכף ומיד ממש כש"הקיצו ורננו שוכני עפר"<sup>111</sup>.

יתירה מזו: גם בחיים חיותו בעלמא דין סבל בעל ההילולא יסורים גשמיים, שפעלו גם על עניניו הרוחניים, כולל – שבשנותיו האחרונות הי' אצלו בדוגמת המצב ד"כבד פה וכבד לשון" אצל משה רבינו... וזה פעל בנוגע לאופן אמירת החסידות והפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה...

ועד כדי כך, שאפילו רופאו (שהי' גם פרופסור, שזוהי מעלה נוספת לגבי סתם רופא) שאל אותו בטענה – היתכן שיסוריו התבטאו דוקא בכח הדיבור שלו, באופן כזה שלא יוכל למלאות את שליחותו בעולם כרצונו? הוא – בעל ההילולא – זה שמרעיש ("קאכט זיך") כה חזק בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה. הקב"ה הי' צריך איפוא לתת לו את מלוא האפשרות לבצע זאת במידה המירבית, ובמילא הי' צ"ל שיוכל למשול ולשלוט על כח הדיבור שלו, שע"י דיבור (בעיקר) מפצים תורה ויהדות (ע"י אמירת מאמרי חסידות, ונתינת הוראות וכו'). ואדרבה: מכיון שמרעיש ("קאכט זיך") כ"כ בעבודה זו, הי' צ"ל אצלו (לא רק שלילת המציאות דמניעות ועיכובים בערך לאחרים, אלא אדרבה – יותר כחות בענין זה מאשר לאנשים אחרים!

היתכן – שאל הרופא – שמבלי הבט על כל זה, רואים בדיוק ההיפך – שיסורי גופו פעלו בכח הדיבור בגשמיים, שזה השפיע גם בפשטות (כביכול) בדיבור במאמרי חסידות שלו וכיו"ב, שבפשטות הענינים הדבר פעל שהי' בזה מיעוט (בכמות) מהראוי להיות, הן בהתפשטות

(111) ישע"י כו, יט.

ובכללות – שע"ז יתוסף עוד יותר בגילוי הנשמה בבחי' שושנה, המקבלת מהקב"ה הנקרא שושן<sup>132</sup>, עד שנעשית התאחדות גמורה ד"ישראל וקוב"ה כולא חד".

יח. ויהי רצון, שע"י עצם קבלת ההחלטות בקשר עם יו"ד שבט – כולל, שכל אחד משתתף בכל הפעולות והמנהגים הקשורים עם יו"ד שבט, החל מהתוועדות שעורכים בכל מקום ביום זה, ובשבוע שלפניו ושלאחריו –

שעוד לפני זה הי' "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא בראשנו, ותיכף ומיד ממש, בפירוש הממשי של "ממש" – כידוע<sup>133</sup> שצדיקים קמים בתח"מ מיד, וחוגגים יחד איתו את יום ההילולא,

ותיכף ומיד ממש נעשה, בשלח פרעה את העם<sup>134</sup>, "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"<sup>90</sup> – שיוצאים מהגלות והולכים לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, ולקדש הקדשים,

ה' ימלוך לעולם ועד<sup>135</sup>.

נרות שבת קודש, זוכים לבנים תלמידי חכמים, "דכתיב כי נר מצוה ותורה אור. . . ע"י נר מצוה דשבת. . . בא אור דתורה"<sup>128</sup>.

ויש לומר שזה מרומז גם בגימטריא של "נר"<sup>129</sup> – רמ"ח מצוות עשה חדורים ומונהגים ע"י שני הקוים דאהבה ויראה.

יז. ובכללות – הלימוד מכך הוא, שעבודתו של יהודי צריכה להיות באופן ד"אתפריעו כל נהורין", שכל מציאותו חדורה ב"נר מצוה ותורה אור", והוא עושה את עבודתו עם נשמה בריאה בגוף בריא, בדוגמת כהן גדול שהוא שלם בכל (כנ"ל ס"ח).

ואפילו אם ישנו ח"ו הפסק וירידה "ברגע קטן עזבתך"<sup>130</sup>, שחסר אב או אם ר"ל (מכיון שהגאולה עדיין לא באה בפועל) – הרי זו ירידה צורך עלי', רק כדי להגיע לדרגא נעלית יותר בגילוי ד"בא אל פרעה", הן בנשמה, ועוד ועיקר – בבני ביתה, הבנים ובעיקר הבנות, שיראו למלאות ולהמשיך לעשות את עבודתה בחיים, ברוח שהחדירה בהם ע"י חינוכם, כי ע"י "זרעה בחיים", אף היא בחיים<sup>131</sup>.

(128) פרש"י שם.

(129) ראה זח"ב קסו, ב. לקו"ת בהעלותך לג,

ג. שלח מד, ד. ובכ"מ.

(130) ישע"י נד, ז.

(131) ראה תענית ה, ב.

(132) ראה זח"ג קו, א. סה"מ תקס"ח ע' צ. וראה ספר הליקוטים דא"ח צ"צ ערך שושנה וש"נ.

(133) זח"א קמ, א.

(134) ר"פ בשלח.

(135) שם טו, יח.

(106) ראה שמור"ר פ"ב, ד. שם, ו. זח"א רנג, א. ש' הפסוקים פ' ויחי. תו"א משפטים עה, ב.

(107) ישע"י יא, יא.

(108) שמור"ר פ"א, ז.

(109) וירא כא, ו.

(110) תהלים קכו, ב.

בכה הדיבור דבעל ההילולא, הן ע"י לימודו הפרטי בדיבור והן בהפצת המעינות חוצה לאחריים.

טז. ובפרטיות יותר – בעל ההילולא התמסר לכל סוג מבני לפי ענינו כפי שראו את הפנים הצהובות והשמחות שהראה בעל ההילולא לכאורה מבני, אנשים נשים וטף – אנשים לפי ענינם, נשים – לפי ענינן, וטף – לפי ענינם.

ובזה הוא אחד מחידושי של נשיא דורנו, שבשנותיו האחרונות בפרט מסר נפשו על הפצת התורה והיהדות – ובמיוחד לימוד התורה והינוח – דנשי ובנות ישראל ושל טף בישראל (דבר חידוש לנשיא בישראל).

והגם שמצינו דוגמתו בגדולי ישראל בשנים שלפניו [כידוע ממכתביהם וכיו"ב], ה"ז לא התקבל אצל כולם, ואפילו אלו שנתקבל אצלם ה"ז ע"ם כמה הגבלות; משא"כ פעולותיו של בעל ההילולא התפשטו והגיעו לריבוי מקומות בעולם, והולך ומתפשט, וע"ז נוסף שלא בערך בלימוד התורה דנשי ובנות וטף בישראל.

מזה ישנה ההוראה – שחזוקת הפעולות בקשר ליו"ד שבט צריך להיות עם כל הסוגים בבני, אנשים נשים וטף, וכל סוג – לפי ענינו. והדגשה מיוחדת על פעולות עם נשי ובנות ישראל וטף, שנוסף לעבודתם בעצמם נפעלת ע"ז הוספה גם בעבודת כל בני הבית, כולל האנשים:

ייחודם של הטף הוא בכך שמתחנכים אותם קמעה קמעה, לפי הכלים שלהם, באופן שיוכלו לקבל. ובלשון הכתובים – שיוסף (ועד"ז יוסף בדורנו) הכין, להם לפי הטף. ונוסף לזה: טבע הטף לפרר

(124) ויגש מז, יב.

את האוכל<sup>125</sup>, שע"ז יכול המאכל להגיע גם לאחרים שאינם יכולים לקבל יותר מאשר פירורים קטנים.

ועד"ז בנוגע לנשי ובנות ישראל:

בין המצוות המיוחדות של נשי ובנות ישראל – הוא ענין הדלקת נרות שבת קודש ויום טוב. שזהו גם מחידושי דורנו – שניתוסף ריבוי גדול דנשי ובנות ישראל המדליקות נרות שבת קודש ויו"ט, וע"ז מאירים את בתיהם ואת העולם ב, נר מצוה ותורה אור, עד לאופן ד, אתפריעו כל נהורין.

כנראה בפשטות, שכאשר מדליקים נר נעשה כל החדר מואר באור הנר. ולהיותו נר קדוש, שבירכו עליו, ה"ה מאיר את כל החדר בקדושה – ע"ד הענין ד, אתפריעו כל נהורין.

[משא"כ מצוות אחרות, יכולות להיות באופן שמצוה אחת מחולקת מחברתה. וכדיוק לשון חז"ל<sup>126</sup>, "מלאין מצוות כרמון": הוא אכן מלא מצוות, אבל הם מחולקות זו מזו ומכוסות בקליפה, בדוגמת הגרעינים ברימון].

ועפ"ז מובן ג"כ, איך ע"י נש"ק דנשי ובנות ישראל מתוסף בקיום המצוות דכל בני ביתם, גם של הבעל והבנים. וכפשטות הענין: הדלקת נרות שבת היא הפתיחה שמכניסה את השבת לפני כל בני הבית, ורק לאחר"ז באים תפלות השבת והקידוש של האנשים. ועד"ז בכללות יותר – כמאמר הגמרא<sup>127</sup> שע"י הדלקת

(125) ראה פסחים י, ב. – וראה מפרשים עה"פ ויגש שם (לק"ט, רא"ם ושפ"ח לפרש"י), דהו הדגשת הכתוב, להם לפי הטף, כי מצד טבעם לפרר, צריך ליתן להם יותר משיעור אכילתם.

וראה סה"ש תנש"א ח"א ע' 209 הערה 47.

(126) חגיגה בסופה. וש"ב.

(127) שבת כג, ב.

הדיבור שלו באמירת מאמרי חסידות, והן בהתפשטות דברי חסידות שלו בכתב (כי אם ה"י אומר יותר מאמרים, היה מתוסף גם ב, חזרה" של המאמרים, וגם ברשימות שבכתב).

ואע"פ שלא שייך לשאול שאלות על הנהגת הקב"ה בעולמו, ובפרט עם נשיא הדור, ולא שייך לומר, "איך ה"י צריך להיות", ו"איך לא ה"י צריך להיות" – אעפ"כ, קבע הקב"ה את הסדר ש, איני מבקש לפי כחי אלא לפי כחן<sup>112</sup>, שישתדלו להבין בשכל אנושי של כל יהודי, "לפי כחן".

ובפרט בנדו"ד – שאין זו רק שאלה ע"פ שכל (של רופא), היתכן שנשיא הדור לא יכול למלאות את שליחותו כרצונו, אלא שזה גם מתאים ע"פ התורה – כמובן מזה שמשה טען להקב"ה, "כבד פה וכבד לשון אנכי", "ואני ערל שפתים", ולכן "שלח נא ביד תשלח", ענה לו הקב"ה מיד: "אנכי אהי עם פיך", ולא הסתפק בזה, אלא גם – ש, אהרן אחיך. . . יהי לך לפה", שע"י אהרן יצאו דברי משה בדיבור גשמי ממש!

ויש לומר, שמה שהי אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר, ה"ז ע"ד מה שהי אצל משה בדורו (כנ"ל ס"ו): מכיון שעוד לא נגמרה שלימות הברור, לכן, הדיבור הוא בגלות" (ומשה מצ"ע הוא למעלה מהגילוי בדיבור), והקב"ה לא ריפא אותו, אלא עשה נס ש, ואנכי אהי עם פיך, "יהיו דבריו נכונים";

ויש לומר שמה שהי אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר (נטלו המאורות). אבל לא באופן שנשאר, "נטלו" ח"ו, אלא מה, "נטלו" נעשה מיד נתלו, "שני המאורות הגדולים"<sup>113</sup> באופן נעלה יותר – כידוע שע"י הסתלקות נעשה עלי"ו וגילוי נעלה יותר (מבחי' "אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין"<sup>114</sup>), ואז הנשמה, "אשתכח בכלהו עלמין יתיר מבחיהו"<sup>115</sup>; וע"י

(113) ראה בארוכה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 97 (לעיל ע' 52) ואילך.

(114) לקו"ד ח"א מב, סע"א ואילך. וראה ז"ח בלק ד"ה אראנו (גה, ב).

(115) בראשית א, טז.

(116) ראה תניא פכ"ז ולקו"ת ר"פ פקודי (מוח"ב קכת, ב, ועוד). תו"א ויקהל פט, ד. לקו"ת חוקת סה, ג. וראה ד"ה באתי לגני השי"ת פ"א.

(117) זח"ג עא, ב. הובא ונת' באגה"ק סכ"ז

וביאורה (קמו, ואילך).

(112) במדבר פ"ב, ג.

